TUSKISSAAN JUMALAN NÄKEMISTÄ KAIPAAVAN SIELUN SÄKEISTÖT (Coplas del alma que pena por ver a Dios) Elän, mutta en itsessäni, sillä minulla on toivo, että kuolen, koska en kuole. Enää en elä itseni sisässä, enkä voi elää ilman Jumalaa, sillä mitä on elämä ilman sekä Häntä ja itseäni? Se on tuhansia kuolemia, mutta minä kaipaan todellista elämääni ja kuolen, koska en kuole. Tämä elämä, jota elän, ei ole mitään oikeaa elämää ja niinpä alituisesti kuolenkin kunnes elän sinun rinnallasi. Kuule ääneni, Jumalani: En kaipaa tätä elämää, olen kuolemassa, koska en kuole. Mikä elämä minulla voi olla kun olen kaukana sinusta paitsi katkerin mahdollinen kuolema? Minun käy sääliksi itseäni, sillä minä vain jatkan eloani ja kuolen, koska en kuole. Kalalla, joka nousee kuivalle maalle, on vain tämä vapahdus: Räytymys, jonka se kokee päättyen vihdoin kuolemaan. Mikä kuolema voi kilpailla surkeudessa säälittävän elämäni kanssa? Sillä mitä kauemmin elän, kuolemiseni vain vitkastelee. Kun yritän etsiä vapahdusta nähden sinut Sakramentissa, tuskani vain kasvaa, enkä voi täysin nauttia siitä. Kaikki on vain koettelemusta, sillä en näe sinua kuten kaipaan, ja kuolen, koska en kuole. Ja jos riemuitsenkin, Herra, toivossa nähdä sinut, saatan samassa menettää sinut, mikä kaksinkertaistaa tuskani. Eläen tällaisessa pelossa ja toivoen kuten toivon, kuolen, koska en kuole. Kohota minut tästä kuolemasta, Jumalani, anna minulle elämä; Älä pidä minua vankina näillä väkevillä kahleilla; Näe, kuinka kaipaan näkemistäsi. Surkeuteni on niin täydellinen, että kuolen, koska en kuole. Rukoilen kuolemaan ja suren elämääni kun yhä minua pidetään täällä, sillä olen syntinen. Oi Herra, milloin koittaa se aika, jolloin voin todesti sanoa: Nyt elän, sillä en kuole? USKON KAUTTA JUMALAN TUNTEMISESTA ILOITSEVAN SIELUN LAULU (Cantar del alma que se huelga de conocera Dios por fe) Tunnen kyllä tuon puron, joka soljuu ja virtaa, vaikka on yö. Tuo iäinen virta on kätketty, mutta tiedän tarkoin, milloin sen musiikki elävöittää tai mädättää, vaikka on yö. En tiedä, mikä on sen alkuperä, kenties sillä ei edes ole alkua, mutta tiedän kaikkien alkusyiden virtaavan siitä, vaikka on yö. En tiedä mitään niin kaunista ja sekä taivaat ja maa siemaisevat virvoituksen siinä, vaikka on yö. Tunnen lähteen tuon olevan niin syvä, pohjaton, että kukaan ei saata sen ylitse kulkea, vaikka on yö. Tiedän, että sen kirkkaus ei koskaan pimene ja että kaikki valot ovat sen heijastusta, vaikka on yö. Sen virtaus on niin valtava, että se kastelee helvetin, taivaan ja myös ihmiset, vaikka on yö. Tiedän tarkoin, että tästä lähteestä soljuva virtaus on valtavan suuri ja voimallinen, vaikka on yö. Tiedän myös, että näistä kahdesta virtaa puro, eikä kuitenkaan kumpikaan niistä ole sen edeltäjä, vaikka on yö. Tämä iäinen lähde on kätketty tähän elämän leipään meidän tähtemme, elääksemme, vaikka on yö. Se kutsuu luokseen olentoja, että ne saisivat sammuttaa janonsa siinä, vaikka ovatkin pimeydessä, koska on yö. Tämä on se elävä vesi, jota kaipaan, näen sen elämän leivässä, vaikka on yö. SÄKEISTÖT SYVÄMIETISKELYSSÄ KOETUSTA HURMIOSTA (Coplas del mismo hechas sobre un éxtasis de harta contemplación) Kävin sisään tietämättömyyteen ja jäin sinne teille tietämättömille, jotka ylittävät kaiken tiedon. Kävin sisään tietämättömyyteen, mutta kun näin itseni siellä, olin vailla tietoa ja näin ymmärsin suurenmoisia asioita; En kerro, mitä siellä tunsin, siellä jäin tietämättömyyteen, joka ylittää kaiken tiedon. Tuo täydellinen tiede on sekä rauha että pyhyys. Täydellisessä yksinäisyydessä ymmärsin, että tie on suora; Se oli salatuista salatuinta, joka jätti minut sopertamaan, sillä se ylitti kaiken tiedon. Olen niin häkellyksissäni, niin uppoutunut ja vetäytynyt, että aistieni koulukunnat mykistyivät kokonaan ja hengelleni annettiin ymmärrys ymmärrystä vailla, joka ylittää kaiken tiedon. Hän, joka todesti pääsee sinne, murtaa minuutensa kahleet ja kaikki mitä hän sitä ennen tiesi, tuntuu nyt kokonaan arvottomalta, sillä hänen tieteensä kohoaa taivaisiin lempeä ei-minkään tiedemies kun on, joka ylittää kaiken tiedon. Mitä korkeammalle hän kohoaa, sitä syvemmin hän on

ymmärrystä vailla, sillä sysimusta on se pilvi, joka yössä hohtaa valona, ja kuka tahansa tämän tietää, tietää tietämättä tavalla, joka ylittää kaiken tiedon. Tämä tietämättä tietäminen on valtavuudessaan niin musertavaa, että väittelyyn ryhtyneet viisaat eivät sitä voi koskaan kumota, sillä heidän tieteensä ei voi saavuttaa sitä ymmärrystä ymmärrystä vailla, joka ylittää kaiken tiedon. Ja mikäli sydämesi vain halajaa, se kuulkoon tämän tieteiden tieteen käyvän sisään Jumalan ylevään olemukseen, sillä kaikessa armollisuudessaan Hän on valmistanut tämän tien, joka käsittää käsittämättä, sillä se ylittää kaiken tiedon. HENGELLISET SÄKEISTÖT KRISTUKSESTA JA SIELUSTA (Otras canciones a lo divino de Christo y el alma) Nuori paimenpoika eli kärsien yksinäisyydessä vetäytyneenä nautinnoista ja tyydytyksistä ajatuksensa kiinnittyneenä paimentyttöön, sillä hänen sydämensä oli rakkauden avoin haava. Paimenpoika itkee, mutta ei rakkauden haavan tähden, sillä lempeän väkivallan tuottama kipu ei tunnu, vaikka sydän olisi sirpaleina, sillä pikemminkin hänen ankara tuskansa on se, että tyttö on hänet unohtanut. Tuo yksi ajatteli mielessään: Minun hehkuva ainoani on unohtanut minut ja se tuska on niin suuri , että taivun vieraiden maiden oudoille tavoille, sillä minun sydämeni on rakkauden avoin haava. Paimenpoika runoilee: Minun käy sääliksi tyttöä, joka kylmästi torjuu rakkauteni, ja häntä, joka ei raukeana iloitse minun läheisyydestäni, mutta yhäti sydämeni on rakkaudesta avoin hänelle. Kun aikakaudet pyyhälsivät ohitse hän kiipesi puuhun, levitti hehkuvat siipensä kuin kotka ja antoi ripustaa itsensä, taittoi matkan tuonelaan, sillä hänen sydämensä oli rakkauden avoin haava. ROMANSSI PSALMISTA 137 ”BABYLONIN VIRTAIN VIERILLÄ” (Romance sobre el salmo ”Super flumina Babilonis”) Babylonin virtain vierillä minä istuin ja annoin kyyneleeni langeta maahan muistellessani sinua, oi Siion, rakkaani, ja tuossa suloisessa muistelossa suruni vain syveni. Siirsin pyhävaatteeni syrjään ja puin työrääsyt ylleni; Ripustin silmuileviin pajuihin kaiken musikaalisen iloni asettaen toiveissani ensimmäiseksi, sen mitä sinä ikinä kaipasitkin. Siellä rakkaus haavoitti minua ja vei sydämeni mennessään. Rukoilin rakkaudelta kuolemaani, sillä sen aiheuttama haava oli syvä; Paiskasin itseni tuleen tietäen sen polttavan poroksi ja antaen anteeksi hauraille siiville, jotka tuli suisti tuonelaan. Olin kuolemassa siksi, että henkeni oli yhtä kanssasi. Sisimmässäni kuolin sinun tähtesi, mutta sinun tähtesi voimani elpyivät, sillä sinun muisteleminen sekä antoi elämän että otti sen. Muukalaiset, joiden vanki olin, repesivät riemuun hengessään: He pyysivät minua laulamaan sen mitä Siionissakin lauloin: Laula meille Siionin laulu, anna meidän kuulla sen sointi. Vastasin: Kuinka voisinkaan laulaa muukalaisena tässä oudossa maassa, jossa itken Siionin tähden, miten voisinkaan laulaa siitä iloista, josta kerran olin osallinen? Riemu vieraan kansan joukossa olisi hänen muistonsa unohtamista. Takertukoon kieleni kitalakeeni niin että puheeni vaikenee jos milloinkaan unohdan sinut tässä maassa, jossa nyt olen. Kun vehreiden vitsojen voimalla Babylon kurittaa minua anna oikean käteni vaipua unholaan, Oi Siion, jos milloinkaan unohdan sinut, sillä niin sinua kotinani rakastan, ilonlähteistäni pyhin, juhlistani juhlallisin! Oi Tytär Babylon, kurja ja onneton! Siunattu olkoon hän, johon uskoni perustan, sillä hän tulee kurittamaan sinua kuten sinä olet kurittanut minua. Hän kokoaan pienokaisensa ja minut heidän joukossaan, jotka olemme itkeneet sinun vuoksesi sille kalliolle, joka on Kristus ja jonka tähden minä hylkäsin sinut.